

Executarea Hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului

Un ghid pentru ONG-uri, părți vătămate și
avocați

Copyright: © 2018 EIN (versiune revizuită și adăugită ianuarie 2020)
Reproducerea textului este autorizată cu condiția menționării sursei.

Copertă față: Consiliul Europei

Design: Alain Fritsch - Création graphique

Prima ediție: 2018

CUPRINS

INTRODUCERE	1
I. EXECUTAREA HOTĂRÂRILOR CEDO: PROCEDURA DE SUPRAVEGHERE A CONSILIULUI EUROPEI	3
1.1. Organismele cheie ale Consiliului Europei și rolurile acestora	3
1.2. Scopul supravegherii Comitetului de Miniștri	5
1.3. Procedură	7
1.3.1. Procedură generală	7
1.3.2. Clasificarea cazurilor în „cazuri de referință”, „cazuri repetitive” și „cazuri izolate”	8
1.3.3. Sistemul de supraveghere prin dublă abordare	9
1.3.4. Întâlnirile Comitetului de Miniștri pe tema drepturilor omului	11
IMPLICAREA ONG-URILOR ȘI A PĂRȚILOR VĂTĂMATE	12
2.1. Comunicări scrise către CM	12
2.1.1. Comunicări ale părților vătămate conform Regulii. 9.1 al Regulamentului	13
2.1.2. Comunicări ale ONG-urilor conform Regulii. 9.2 al Regulamentului	14
2.1.2.1 Conținutul comunicărilor	14
2.1.2.2 Structura comunicărilor	18
2.1.2.3 Momentul implicării ONG-ului	19
2.1.2.4. Destinatari adiționali ai cererilor depuse conform Regulii 9.2	23
2.2. Alte căi de abordare la Strasbourg	25
CUM POATE AJUTA EIN	28
GHID DE EXECUTARE PENTRU ONG-URI	29
Anexe	31
Anexa 1 - Glosar	31
Anexa 2 - Note despre HUDOC-EXEC	37

INTRODUCERE

Acest ghid se vrea o resursă practică pentru ONG-uri, părți vătămate și avocații acestora, care doresc să susțină executarea Hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului (CEDO) prin implicarea directă în procesul de supraveghere al Consiliului de Miniștri al Consiliului Europei, cunoscut drept procesul de monitorizare a hotărârilor.

Începând cu anul 2006 Regulamentul de procedură al Comitetului de Miniștri au dat posibilitatea ONG-urilor de a depune materiale scrise privitoare la executarea hotărârilor în domeniul drepturilor omului. Potențialul acestor colaborări în sprijinirea implementării efective a hotărârilor este semnificativ. Fără implicarea ONG-urilor, evaluarea de către Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei a răspunsurilor guvernelor și a eficacității implementării măsurilor ar depinde aproape în totalitate de informațiile puse la dispoziție de către guvernele statelor membre.

Cu toate acestea, ONG-urile au avut o reacție foarte lentă în a fructifica avantajele unui asemenea tip de acces. Anual sunt depuse între 70 și 90 de cereri de către ONG-uri, iar aceste cereri vizează doar o mică parte din cele aproape 5,300 de cazuri în așteptare înregistrate în toamna anului 2019. Aproximativ 1,250 dintre aceste cazuri sunt desemnate drept „cazuri școală”, adică acele cazuri care nasc probleme noi și de cele mai multe ori structurale și/sau sistemice și care necesită adoptarea unor noi măsuri cum ar fi reforme legislative sau schimbări majore ale politicilor publice, pentru a putea fi puse în aplicare. Tocmai aceste cazuri ar trebui luate în considerare de către ONG-uri la depunerea cererilor. Numărul de cereri depuse de ONG-uri contrastează puternic cu numărul de planuri și rapoarte de acțiune depuse anual de către fiecare stat membru - între 750 și 800 în ultimii ani.

European Implementation Network (EIN) este ferm convinsă că ONG-urile din Europa joacă un rol crucial în avansarea eforturilor de executare și transpunerea eficientă a Hotărârilor CEDO și că implicarea puternică în procesul de executare este un element esențial. Acest Ghid este unul din mijloacele prin care EIN încearcă să implice mai mult ONG-urile în acest proces, atât în ceea ce privește numărul de cereri depuse, cât și privitor la calitatea acestora. Astfel, sperăm ca ONG-urile să-și mărească contribuția la promovarea generală și la protejarea drepturilor ale omului în Europa.

Prima versiune a acestui Ghid a apărut în 2018 și a fost concepută de Ramute Remezaite, Professor Başak Çalı, Professor Philip Leach, Nigel Warner, Dominika Bychawska-Siniarska și Kevin Steeves. Actualizările au fost făcute de Anne-Katrin Speck și George Stafford. EIN dorește să mulțumească tuturor participanților la cele două workshop-uri din prima parte a anului 2018 despre procesul de punere în execuție a Hotărârilor Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei. Participarea lor activă a avut o largă contribuție la conținutul și ideile cuprinse în acest Ghid. De asemenea, EIN dorește să-i mulțumească lui Nikolaos Sitaropoulos, Șeful Diviziei 2 al Departamentului pentru Executarea Hotărârilor CEDO pentru sugestiile și completările sale. Crearea și actualizarea acestui Ghid nu ar fi fost posibile sprijinul Fundației Oak, Fundației pentru o Societate Deschisă și a Fundației Sigrid Rausing Trust. Ghidul este disponibil în engleză, franceză, armeană, polonă, sârbă și turcă.

I. IMPLEMENTAREA HOTĂRĂRILOR CEDO: PROCEDURA DE SUPRAVEGHERE A CONSILIULUI EUROPEI

1.1. Organismele cheie ale Consiliului Europei și rolurile acestora

Statele membre ale Consiliului Europei au obligația legală de a implementa în totalitate hotărârile CEDO. Prin aderarea la Convenția europeană a drepturilor omului, statele membre s-au angajat să se conformeze deciziilor și hotărârilor CEDO privitoare la încălcarea Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (art. 46 al Convenție pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale). Cu toate acestea, în principiu, statele membre sunt libere să aleagă mijloacele de implementare a hotărârilor. Astfel, aceste măsuri sunt luate în general de statele în cauză. Comitetul de Miniștri, organismul interguvernamental al Consiliului Europei este compus din reprezentanții guvernelor celor 47 de state membre și este mandatată cu supravegherea implementării hotărârilor CEDO. Deși în mod formal Consiliul de Miniștri este compus din miniștrii de externe ai fiecărui stat membri, în practică miniștrii delegă acest rol reprezentanțelor permanente din Strasbourg. Astfel, supravegherea implementării hotărârilor CEDO se face de către reprezentanții permanenți adjuncți ai statelor membre.

În exercitarea acestui rol Comitetul de Miniștri este asistat de propriul **Secretariat și de** Departamentul pentru Executarea Hotărârilor CEDO. Secretariatul Consiliului de Miniștri este responsabil pentru buna funcționare a Consiliului în ceea ce privește procedurile de luare a deciziilor (una dintre acestea fiind supravegherea implementării hotărârilor CEDO). Departamentul pentru Executarea Hotărârilor CEDO (format din avocați și alți consilieri specializați) lucrează împreună cu statele membre la determinarea acțiunilor specifice necesare pentru a implementa în totalitate hotărârile CEDO și oferă consiliere în implementarea măsurilor în cazuri individuale. Departamentul pentru Executarea Hotărârilor CEDO este parte a Directoratului General pentru Drepturile Omului și Statul de Drept (DG1).

Comisia pentru probleme juridice și drepturile omului a Adunării Parlamentare a Consiliului Europei (PACE) și Sub-comitetul pentru Implementarea Hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului, **Raportorul PACE pentru implementarea Hotărârilor Curții**

Europene de Justiție și a Comisarului pentru Drepturile Omului al Consiliului Europei joacă toți un rol în ceea ce privește implementarea hotărârilor CEDO (vezi mai multe detalii la pagina 22 de mai jos).

1.2. Scopul supravegherii Comitetului de Miniștri

Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei supraveghează punerea în aplicare a hotărârilor CEDO de fond, deciziilor privitoare la reconcilierile amiabile și a hotărârilor de respingere a cazurilor (articolele 46 și 39 Protocolul 4 din Convenția europeană a drepturilor omului, art. 43 din Regulamentul Curții).

Prin aderarea la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale statele membre au obligația legală de a remedia încălcările constatate de CEDO. În practică această obligație este îndeplinită prin implementarea următoarelor două tipuri de măsuri:

Măsuri individuale de remediere totală pentru părțile vătămate de readucere, pe cât posibil, la starea de fapt de dinainte de încălcare (acesta este principiul „*restitutio in integrum*”). Plata despăgubirilor (cunoscută drept „reparație echitabilă”) reprezintă măsura reparatorie cea mai des întâlnită, iar suma este determinată de CEDO. Compensațiile pot fi atât pecuniare (adică pierderi financiare directe) cât și nepecuniare (adică morale). Măsurile individuale includ de asemenea și alte acțiuni cum ar fi, printre altele, rejudecarea unor proceduri penale injuste, returnarea proprietăților, impunerea de deciziilor judecătorești interne, eliberarea persoanelor reținute în mod ilegal și reinstituirea persoanei în funcția ocupată anterior.

Măsurile generale vizează obligațiile statelor de a preveni apariția unor încălcări similare pe viitor. Acest lucru poate presupune adoptarea sau modificarea legilor pe plan intern, introducerea de politici sau proceduri noi sau asigurarea unor anumite practici judiciare. De asemenea, statele ar putea fi obligate să îmbunătățească condițiile de materiale (de exemplu recondiționarea centrelor de detenție sau a închisorilor). Pe scurt, măsurile generale se referă în mare la reforme ale legislației, politicilor și practicilor interne, inclusiv a practicii judiciare sau a condițiilor de detenție.

În 2004 și respectiv 2008, Comitetul de Miniștri a adoptat Recomandările (2004)6 *privitoare la îmbunătățirea măsurilor corective pe plan intern* și (2008)2 *pe cele privitoare la capacitatea internă de implementare rapidă a hotărârilor CEDO*, invitând statele membre să

implementeze corecții eficiente pentru a evita readucerea cazurilor similare în fața CEDO (vezi "Instrumentarul de implementare pentru ONG-uri" de mai jos pentru mai multe informații).

1.3. Procedură

1.3.1. Procedură generală

Odată ce o hotărâre sau decizie devin finale ¹ aceasta este transferată Comitetului de Miniștri pentru supervizare. De la acest punct încolo, informațiile referitoare la implementarea fiecărei hotărâri CEDO se regăsește la HUDOC EXEC database (vezi Anexa 2).

În cel mai scurt timp posibil de pronunțarea hotărârii definitive - sau în termen de cel mult șase luni de la pronunțarea hotărârii definitive - statul respondent trebuie să depună **un plan de acțiune** care să releve ce măsuri s-au luat deja/se vor lua pentru implementarea deciziei. Planul de acțiune trebuie să conțină o listă de măsuri care să arate pașii concreți pe care acestea le vor lua pentru implementarea hotărârii, împreună cu un calendar orientativ. În cazurile în care nu este posibilă identificarea imediată a tuturor măsurilor, planul va conține pașii care vor fi luați pentru determinarea măsurilor concrete.

Planul de acțiune este un document în continuă schimbare. Acesta ar trebui actualizat în mod regulat în propunerile depuse Comitetului de Miniștri cu informații de ultimă oră cu privire la progresul măsurilor luate. De asemenea, acest plan trebuie revizuit acolo unde măsurile originale trebuie modificate în conformitate cu noile situații sau ca răspuns la recomandările Comitetului de Miniștri sau ca urmare a discuțiilor cu Departamentul pentru Executarea Hotărârilor CEDO.

Atunci când toate măsurile cuprinse în planul de acțiune și actualizările sale au fost adoptate, statele vor face o actualizare și o vor transpune această actualizare într-un **raport de acțiune**, menționând măsurile planificate și măsurile luate și **invită Consiliul de Miniștri să înceteze supravegherea cazului**. Acolo unde nu este necesară luarea măsurilor sau

¹ Pentru că există prevederea ca hotărârile să fie trimise mai departe de la Cameră la Marea Cameră, hotărârile Camerei nu sunt definitive. Hotărârea unei Camere devine definitivă doar după ce una dintre cele trei condiții de mai jos este îndeplinită (art. 44 (2) din Convenția europeană a drepturilor omului):

(1) părțile declară că nu vor cere transmiterea cererii mai departe către Marea Cameră, sau
(2) în termen de trei luni de la data hotărârii, dacă trimiterea mai departe către Marea Cameră nu a fost cerută, sau

(3) atunci când Marea Cameră decide respingerea pronunțării asupra cazului.

Hotărârile Marii Camere sunt definitive (art. 44 (1)). Odată cu pronunțarea lor, hotărârile au caracter obligatoriu (art. 46 (1)).

măsurile necesare au fost deja luate într-o fază anterioară, statele depun direct un raport de acțiune.

Pentru a veni în sprijinul statelor, Departamentul pentru Executarea Hotărârilor CEDO a publicat un *Ghid pentru întocmirea planurilor de acțiune și a rapoartelor de implementare a Hotărârilor CEDO*. Acesta reprezintă o resursă practică în obținerea unei imagini amănunțite asupra pregătirii și rolul planurilor/rapoartelor de acțiune.

În ceea ce privește plata reparațiilor echitabile, condițiile de aplicare sunt expuse în hotărârea CEDO (împreună cu termenul, valuta și penalitățile pentru întâzierile la plată). Practicile Comitetului de Miniștri în ceea ce privește reparațiile echitabile sunt detaliate într-un Memorandum întocmit de Departamentul pentru Executarea Hotărârilor CEDO (documentul nr. 9 în Ghidul de implementare pentru ONG-uri de mai jos).

În ceea ce privește măsurile ne-compensatorii (individuale sau generale) hotărârile CEDO nu indică de obicei măsuri specifice. În majoritatea cazurilor este la latitudinea statului în cauză, să stabilească, împreună cu Comitetul de Miniștri ce măsuri trebuie luate pentru implementarea în totalitate a hotărârii. De aceea, Comitetul de Miniștri împreună cu Departamentul pentru Executarea Hotărârilor CEDO joacă un rol important în supravegherea eforturilor depuse de statele membre în implementarea hotărârilor privitoare la drepturile omului, oferind ghidare, consultanță și control asupra acțiunilor prin adoptarea deciziilor, a rezoluțiilor interimare de implementare pentru cazurile individuale. Cu toate acestea, mai ales după anul 2004 odată cu Rezoluția Res(2004)3 a Comitetului de Miniștri privitoare la o problemă fundamentală a sistemului, CEDO a pronunțat o serie de hotărâri în care a specificat numărul necesar de măsuri individuale sau măsurile generale conform Art. 46 al Convenției CEDO sau prin pronunțarea unor „hotărâri pilot”.

1.3.2. Clasificarea cazurilor în „cazuri de referință”, „cazuri repetitive” și „cazuri izolate”

Clasificarea cazurilor în „cazuri de referință”, „cazuri repetitive” și „cazuri izolate” este o modalitate importantă în eficientizarea sistemului de supraveghere. Cheia clasificării este identificarea „cazurilor de referință”. Acestea sunt cazuri care relevă probleme sistemice noi și frecvente și/sau probleme sistemice care necesită noi măsuri generale. Cazurile

neclasificate drept „cazuri de referință” sunt fie „cazuri repetitive” pentru că din ele izvorăsc probleme identificate într-un caz de referință, pentru că încălcările constatate par să fie strâns legate de circumstanțe specifice și nu necesită măsuri generale.

În scopul procesului de implementare a hotărârilor CEDO, cazurile repetitive sunt grupate împreună cu cazurile de referință și sunt incluse în agenda Comitetului de Miniștri (și baza de date a acestora) sub acest nume. Măsurile generale stabilite în planul de acțiune pentru cazurile de referință se aplică cazurilor repetitive din grupa de clasificare, astfel încât atunci când cazul de referință este considerat de Comitetul de Miniștri ca fiind implementat, atunci când cazurile repetitive sunt considerate și ele ca fiind implementate. Acolo unde sunt necesare măsuri individuale pentru executarea unui caz repetitiv, informațiile privitoare la acestea se regăsesc de obicei atunci când planul de acțiune pentru întreaga grupă de clasificare este actualizat.

Cazurile care ridică mai multe chestiuni care s-ar putea califica drept caz de referință într-o cauză și drept caz repetitiv în alta.

Baza de date HUDOC-EXEC conține toate cazurile de referință/repetitive și relațiile dintre acestea.

1.3.3. Sistemul de supraveghere prin dublă abordare

În ianuarie 2011 Comitetul de Miniștri a introdus un sistem de supraveghere prin dublă abordare, având ca scop creșterea eficienței și transparenței proceselor. Sistemul prevede clasificarea cazurilor care trebuie revizuite sub „supraveghere standard” și „supraveghere sporită”. Diferența dintre cele două tipuri este următoarea: pentru cazurile care sunt supraveghere sporită, Comitetul de Miniștri joacă un rol activ în monitorizarea implementării, în special prin revizuirea cazurilor la întâlnirile trimestriale ale Comitetului de Miniștri (vezi 1.3.4. de mai jos); pe de altă parte pentru cazurile aflate sub supraveghere standard, funcția de revizuire este desfășurată de către Departamentul pentru Executarea Hotărârilor CEDO, Comitetul de Miniștri își limitează rolul la asigurarea unor planuri de acțiune corespunzătoare/ la a se asigura că rapoartele au fost prezentate și la verificarea caracterului adecvat al măsurilor anunțate și/sau luate la momentul potrivit.

Criteriile pentru alocarea noilor cazuri pentru „supraveghere sporită” sunt cele urmează:

- Cazuri care necesită măsuri individuale urgente;
- Hotărâri pilot;
- Hotărâri care dezvăluie probleme structurale majore și/sau complexe așa cum au fost identificate de CEDO și/sau de Comitetul de Miniștri;
- Cazuri interstatale;

Decizia de clasificare este luată la prima prezentare a cazului în fața Comitetului de Miniștri pe baza recomandărilor Departamentului pentru Executarea Hotărârilor CEDO.

De asemenea, Comitetul de Miniștri poate decide oricând în timpul procesului de supraveghere să trimită un caz spre supraveghere sporită, la cerea unui stat membru sau al Departamentului pentru Executarea Hotărârilor CEDO. În cererile scrise depuse, părțile vătămate, ONG-urile sau instituțiile naționale pentru apărarea drepturilor omului pot cere Comitetului de Miniștri sau Departamentului pentru Executarea Hotărârilor CEDO să examineze un caz sub supraveghere sporită. În mod similar, un caz aflat sub supraveghere sporită poate fi pus sub supraveghere standard, atunci când Comitetul de Miniștri este satisfăcut de planul de acțiune prezentat și/sau de implementarea acestuia, atunci când toate obstacolele în calea implementării au fost înlăturate sau când s-au luat toate măsurile individuale cerute. Statele membre sunt de obicei foarte dornice de a muta cazurile din statutul de supraveghere sporită în supraveghere standard și pun presiune pe acest fapt în actualizările planurilor lor de acțiune.

O listă actualizată a cazurilor aflate sub supraveghere sporită se regăsește pe site-ul Departamentului pentru Executarea Hotărârilor CEDO [aici](#).

Din cele aproximativ 1.250 de cazuri de referință aflate pe rol în octombrie 2019, aproximativ un sfert dintre acesta (aproximativ 300) se aflau sub supraveghere sporită.

Actualele metode de lucru ale Comitetului de Miniștri care stabilesc obligațiile statelor membre de a înainta cu planuri de acțiune și rapoarte, împreună cu sistemul de supraveghere prin dublă abordare, sunt menite să asigure că toate hotărârile care urmează să fie implementate în totalitate se află sub supravegherea continuă a Comitetului de Miniștri. Departamentul pentru Executarea Hotărârilor CEDO este responsabil pentru comunicarea continuă cu statele membre și primește planurile de acțiune ale acestora,

împreună cu rapoartele, actualizările și alte informații relevante și le diseminează mai departe membrilor Comitetului de Miniștri.

1.3.4. Întâlnirile Comitetului de Miniștri pe tema drepturilor omului

Comitetul de Miniștri organizează Întruniri trimestriale pe tema drepturilor omului, cu o durată de 3 zile, în care se analizează în detaliu progresul în implementarea a aproximativ 25-40 de hotărâri și adoptă decizii sau soluții interimare, împreună cu recomandări, îndrumări și îngrijorări față de statele membre. Pentru că numărul de cazuri care poate fi dezbătut în cadrul acestor întruniri este limitat, Comitetul de Miniștri va restrânge examinarea cazurilor, axându-se doar pe cazurile aflate sub supraveghere sporită.

Întrunirile Comitetului de Miniștri au loc anual în lunile martie, iunie, septembrie și decembrie. Acestea se desfășoară cu ușile închise - părțile vătămate sau ONG-urile neputând lua parte.

La finalul fiecărei întruniri a Comitetului de Miniștri pe tema drepturilor omului, se adoptă o listă orientativă a cazurilor care se vor afla pe ordinea de zi a întrunirii viitoare, iar aceasta este publicată imediat după încheierea întrunirii pe site-ul Departamentului pentru Executarea Hotărârilor CEDO și al Comitetului de Miniștri. În afara acestei liste se identifică un număr de cazuri dezbătute de Comitetul de Miniștri, acolo unde se consideră că este necesară efectuarea unei analize mai amănunțite. Astfel, întrunirile dau ocazia Comitetului de Miniștri de a exercita noi presiuni asupra statelor membre sau să le încurajeze să-și intensifice eforturile, în special în cazurile în care s-au identificat chestiuni complexe și structurale ce țin de drepturile omului.

Cazurile de pe agenda întrunirii, care nu sunt dezbătute în cadrul acesteia, continuă să facă obiectul supravegherii Comitetului de Miniștri printr-o procedură prin care Departamentul pentru Executarea Hotărârilor CEDO pregătește proiecte de decizie, care sunt trimise în avans membrilor Comitetului de Miniștri și sunt adoptate ulterior fără dezbateri în timpul întrunirii. Astfel, prin trimiterea în avans a proiectelor de decizie este asigurat un cadru Comitetului Miniștri care au îngrijorări cu privire la un proiect de decizie, astfel acesta putând fi modificată, sau la nevoie cazul în speță poate fi adăugat listei cazurilor dezbătute.²

²Vezi Regulamentul Comitetului de Miniștri privitor la supravegherea implementării hotărârilor și a termenelor reconcilierilor amiabile, adoptate la data de 10 mai 2006 și modificate la 18 ianuarie 2017.

IMPLICAREA ONG-URILOR ȘI A PĂRȚILOR VĂTĂMATE

Există câteva modalități prin care ONG-urile, părțile vătămate și consilierii juridici ai acestora se pot implica în procesul de pronunțare a hotărârilor CM și pot contribui la implementarea în totalitate și efectivă a hotărârilor CEDO. În multe cazuri, această implicare joacă un rol vital în eficacitatea procesului. Într-adevăr fără implicarea părților interesate, Comitetul de Miniștri ar fi suspus riscului de a audia doar relatările statelor privitoare la implementarea hotărârilor.

2.1. Comunicări scrise către CM

Principala cale și totodată cea mai utilizată modalitate folosită de ONG-uri, părțile vătămate și consilierii juridici ai acestora de a se implica în proces este depunerea unor documente scrise. Conform Regulii 9 ale Regulamentului CM, părțile vătămate și ONG-urile pot depune comunicări Comitetului de Miniștri pentru a asista la procesul de executare. Trebuie notat că instituțiile naționale care au ca obiectiv drepturile omului și (începând cu ianuarie 2017) organizațiile internaționale (sau ale organismelor și agențiilor lor) pot depune de asemenea astfel de comunicări.

Rule 9 - Communications to the Committee of Ministers

This rule was amended by the Ministers' Deputies at 1275th meeting of the Committee of Ministers. Paragraphs that have been added or modified are highlighted.

1. The Committee of Ministers shall consider any communication from the injured party with regard to payment of the just satisfaction or the taking of individual measures.
2. The Committee of Ministers shall be entitled to consider any communication from non-governmental organisations, as well as national institutions for the promotion and protection of human rights, with regard to the execution of judgments under Article 46, paragraph 2, of the Convention.
3. The Committee of Ministers shall also be entitled to consider any communication from an international intergovernmental organisation or its bodies or agencies whose aims and activities include the protection or the promotion of human rights, as defined in the Universal Declaration of Human Rights, with regard to the issues relating to the execution of judgments under Article 46, paragraph 2, of the Convention which fall within their competence.
4. The Committee of Ministers shall likewise be entitled to consider any communication from an institution or body allowed, whether as a matter of right or upon special invitation from the Court, to intervene in the procedure before the Court, with regard to the execution under Article 46, paragraph 2, of the Convention of the judgment either in all cases (in respect of the Council of Europe Commissioner for Human Rights) or in all those concerned by the Court's authorisation (in respect of any other institution or body).
5. The Secretariat shall bring, in an appropriate way, any communication received in reference to paragraph 1 of this Rule, to the attention of the Committee of Ministers.
6. The Secretariat shall bring any communication received under paragraphs 2, 3 or 4 of this Rule to the attention of the State concerned. When the State responds within five working days, both the communication and the response shall be brought to the attention of the Committee of Ministers and made public. If there has been no response within this time limit, the communication shall be transmitted to the Committee of Ministers but shall not be made public. It shall be published ten working days after notification, together with any response received within this time limit. A State response received after these ten working days shall be circulated and published separately upon receipt.

Toate comunicările sunt publicate pe site-ul Comitetului de Miniștri [HUDOC EXEC database](#) (vezi Anexa 2).

2.1.1. Comunicări ale părților vătămate conform Regulii. 9.1 al Regulamentului

Conform Regulii. 9.1 al Regulamentului CM, părțile pot depune comunicări Comitetului de Miniștri doar privitoare la plata reparațiilor echitabile și referitoare la măsurile individuale.

Actualul regulament la Comitetului de Miniștri stabilește responsabilitatea părților vătămate de a informa Comitetul de Miniștri privitor la plata reparațiilor echitabile. Odată ce Departamentul pentru Executarea Hotărârilor CEDO primește informațiile furnizate de respectivul stat privitoare la plata compensațiilor, aceste informații sunt publicate pe site-ul instituției (www.coe.int/execution) indicându-se că părțile vătămate au un termen de două luni de a formula orice fel de plângeri și de a le supune atenției. Părțile vătămate vor fi fost anunțate în prealabil prin notificări care însoțesc hotărârile CEDO, astfel că este responsabilitatea lor să reacționeze rapid în fața oricăror neajunsuri privitoare la plată, așa cum aceasta a fost înregistrată și publicată anterior. Dacă se primesc asemenea plângeri, plata va fi supuse unei examinări speciale. De asemenea, părțile vătămate vor informa Comitetul de Miniștri, dacă statele întârzie plata compensațiilor. Dacă nu se primește nici o plângere în termenul de două luni, chestiunea plăților reparațiilor echitabile se consideră încheiată.

Toate comunicările privitoare la plata reparațiilor echitabile trebuie trimise Departamentului pentru Executarea Hotărârilor CEDO prin poștă, fax sau e-mail la:

DGI - Directorate General of Human Rights and Rule of Law

Department for the Execution of Judgments of the ECtHR

Just Satisfaction Section

F-67075 Strasbourg Cedex

FRANȚA

Fax +33(0)3.88.41.27.93

Email: dgl_execution_just_satisfaction@coe.int

Site-ul Departamentului pentru Executarea Hotărârilor CEDO conține toate informațiile privitoare la plăți [Payment Information](#), informații prezentate în mai multe limbi.

Nu se aplică alte constrângeri de timp sau ale reglementări pentru plângerile părților vătămate sau pentru alte informații privitoare la măsurile individuale.

2.1.2. Comunicări ale ONG-urilor conform Regulii. 9.2 al Regulamentului

ONG-urile pot depune și ele comunicări privitoare la chestiuni ce țin de implementarea hotărârilor CEDO. Formularea Regulii 9.2 în ceea ce privește conținutul comunicărilor acoperă mai multe față de Regulii 9.1. Drept urmare, ONG-urile pot depune comunicări „privitoare la chestiuni ce țin de punerea în aplicare a hotărârilor” sau privitoare la punerea în aplicare a reconcilierilor amiabile. **Astfel comunicările ONG-urilor pot acoperi atât măsuri individuale cât și generale și pot fi depuse oricând, dacă acestea se referă la orice caz aflat în dezbateră în fața CM.**

2.1.2.1 *Conținutul comunicărilor*

Conținutul comunicărilor poate aborda atât fondul unui plan/raport de acțiune cât și chestiuni procedurale.

În ceea ce privește **fondul**, comunicările trebuie să răspundă obiectivului și conținutului planului de acțiune al unui stat (sau al actualizării acestuia):

- în ceea ce privește măsurile individuale, abordând adecvarea măsurilor adoptate/previzionate, subliniind locurile în care măsurile individuale necesită adoptarea prealabilă a unor măsuri generale și cum ar trebui să arate acestea și să pună la dispoziție informații actualizate privitoare la acțiunile luate privitoare la măsurile individuale;
- recomandarea unor măsuri generale adiționale, acolo unde măsurile propuse de state sunt insuficiente (poate din cauza faptului că respectivul caz relevă probleme structurale sau sistemice de încălcare a drepturilor omului care nu au fost identificate direct în hotărâre și au fost ignorate de stat);
- trebuie să conțină dovezi pentru a justifica necesitatea unor măsuri adiționale;
- trebuie să pună la îndoială orice informații puse la dispoziție de state, informații care nu reprezintă corect sau exagerează progresele obținute în implementarea măsurilor;

- să pună la dispoziție mai multe informații în context, dacă, de exemplu planul de acțiune/raportul nu reflectă corect amploarea factorilor care au dus la producerea încălcării (acest lucru ar putea da naștere, de exemplu atunci când un caz este respins de un stat ca fiind izolat, dar când de fapt acesta face parte dintr-un comportament negativ mai amplu);
- acolo unde măsurile generale luate deja de statele membre se dovedesc a fi ineficiente, aducând dovezi în acest sens.

De asemenea, ONG-urile pot:

- face referiri la informații relevante venite de la corpurile de experți ale Consiliului European (de ex Comitetul European pentru Prevenirea Torturii și a Pedepselor sau Tratamentelor Inumane sau Degradante, Comisia Europeană împotriva Rasismului și Intoleranței, Comisia Europeană pentru Eficiența Justiției, Comisarul pentru Drepturile Omului, Comitetul de Monitorizare al Adunării Parlamentare) sau la cele venite de la corpurile de experți ai altor instituții naționale și internaționale, luând în considerare faptul că aceste rapoarte sunt deja cunoscute și utilizate de Departamentul pentru Executarea Hotărârilor CEDO;
- sugera tipuri de dovezi pe care Comitetul de Miniștri le-ar putea cere statelor pentru a dovedi progresul în implementarea măsurilor sau eficacitatea măsurilor deja implementate.

Este important să se examineze ultima decizie a Comitetului de Miniștri privitoare la cazurile sub supraveghere sporită, deoarece acest lucru ar putea sugera o concentrare supra unei cereri depuse de un ONG, sau ar limita discuțiile la următoarea întrunire CM privitoare la anumite aspecte ale cazurilor.

ONG-urile ar trebui să se abțină de la prezentarea unor recomandări sau informații care depășesc aria de necesitate a implementării hotărârii.³ Ce măsuri sunt necesare în cazul unei anumite hotărâri este încă deschis dezbaterilor, în special în ceea ce privește măsurile generale. La depunerea propunerilor privitoare la orice măsuri mai largi care ar fi necesare (cum ar fi modificări legislative sau ale politicilor publice) depunerile ONG-urilor ar trebui să arată că acești pași sunt chiar necesari pentru implementarea hotărârii în cauză.

³ Preocupările mai ample pot fi adresate instituțiilor Consiliului European (de ex. Adunării Parlamentare a Consiliului European, Oficiului comisarului pentru drepturile omului, Comisiei Europene împotriva Rasismului și Intoleranței, Comitetului European pentru Prevenirea Torturii și a Pedepselor sau Tratamentelor Inumane sau Degradante).

De asemenea este de dorit ca ONG-urile să evite adoptarea unui ton care este prea emotiv sau „activist”.

După cum am menționat anterior, depunerile ONG-urilor joacă un rol crucial în contrabalansarea dependenței Comitetului de Miniștri de informațiile puse la dispoziție de către state. Acest fapt este de asemenea, sprijinit de un alt mecanism: după cum veți vedea mai jos (pag. 20), statele au dreptul la replică față de informațiile depuse de ONG-uri. Greutatea informațiilor provenite de la ONG-uri este îmbunătățită substanțial, dacă statul nu poate nega dovezile privitoare la erori, omisiuni sau reprezentări eronate, sau nu poate justifica excluderea unei măsuri generale recomandate de un ONG. Astfel, atunci când un ONG arată că informațiile furnizate de un stat nu sunt credibile, se întărește procesul de implementare pentru cazul respectiv, iar statele în cauză ar putea fi convinse să ia măsuri mai eficiente pentru implementarea hotărârilor și pot acorda mai multă atenție pe viitor pledoariilor ONG-urilor. În egală măsură, mecanismul dreptului la replică responsabilizează ONG-urile în se asigură că faptele prezentate sunt corecte.

În ceea ce privește **chestiunile procedurale** ONG-urile pot:

- Cere ca examinarea detaliată a unui caz să fie efectuată rapid
Atunci când evoluția unei situații necesită examinarea urgentă a cazului.
- Cere ca statele să prezinte planuri de acțiune/rapoarte atunci când acestea întârzie
Statele sunt obligate să prezinte planuri de acțiune/rapoarte în termen de maxim șase luni de la pronunțarea unei hotărâri definitive. De asemenea, ONG-urile pot cere statelor să vină cu informații actualizate acolo unde planurile de acțiune nu au fost depuse pentru o perioadă îndelungată.
- Cere modificarea statutului din supraveghere standard în supraveghere sporită
Justificarea pentru o asemenea cerere poate include incapacitatea de a prezenta un plan de acțiune, disensiunile dintre un stat și Departamentul pentru Executarea Hotărârilor CEDO privitoare la conținutul unui plan/raport de acțiune și întârzieri mari în implementarea măsurilor anunțate.⁴
- Se pot opune modificării statutului unui caz din supraveghere sporită în supraveghere standard

⁴Comitetul de Miniștri, *Supravegherea punerii în aplicare a hotărârilor și deciziilor CEDO: implementarea Planului de Acțiune Interlaken - Modalități pentru un sistem de supraveghere prin dublă abordare*, CM/Inf/DH(2010)37, p. 6.

În situațiile în care ONG-urile nu sunt de acord cu declarațiile unui stat referitoare la îndepărtarea obstacolelor în implementarea hotărârilor sau că măsurile individuale au fost deja luate.

- Pot cere ca un anumit caz să fie adăugat pe ordinea de zi a următoarei Adunări a Comitetului de Miniștri pe tema drepturilor omului

Dacă ONG-urile consideră că un anumit caz necesită atenție în mod urgent, atunci acesta pot cere adăugarea acestora pe agenda următoarei întruniri a Comitetului de Miniștri

- Pot cere dezbaterăa unui caz la întrunirea trimestrială a Comitetului de Miniștri pe tema drepturilor omului

După cum am menționat anterior, doar anumite cazuri aflate sub supraveghere sporită sunt dezbătute în cadrul întrunirilor anuale ale Comitetului de Miniștri.⁵ ONG-urile care consideră că un anumit caz necesită mai multă atenție din partea CM, trebuie să vină cu argumente clare, convingătoare legate de felul în care această punere sub lupă va fi benefică procesului de implementare.

- Pot cere Comitetului de Miniștri să pronunțe o rezoluție interimară

Conform art. 16 al Regulamentului, Comitetul de Miniștri poate adopta rezoluții interimare ca modalitate de a-și arăta îngrijorarea, sau de a face sugestii legate de implementare, sau de a pune presiune pe un stat să pună la dispoziție informații legate de progresele înregistrate. Acestea sunt instrumente procedurale cu o pondere mai mare decât deciziile de rutină luate în cadrul întrunirilor Comitetului de Miniștri.

- Pot cere Comitetului de Miniștri să ceară CEDO interpretarea unei hotărâri

Conform art. 46 (3) al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dacă Comitetul de Miniștri este de părere că supravegherea punerii în aplicare a unei hotărâri este împiedicată de o problemă de interpretare, acesta poate transmite mai departe speța către CEDO pentru a se pronunța cu privire la interpretare. ONG-urile ar trebui să aducă dovezi care să susțină că problema interpretării împiedică implementarea corectă. Acest mecanism necesită o majoritate de două treimi în Comitetul de Miniștri, drept urmare șansele să fie invocat sunt foarte rare.

- Pot cere inițierea unei proceduri de infingement în cazuri excepționale

⁵ Ibidem, p. 6. O cerere de dezbateră poate fi depusă de un stat sau de Secretariat. "Reiese clar din noul sistem cu dublă abordare că problemele supuse dezbaterii sunt strâns legate de progresul în procesul de implementare și nevoia de a căuta îndrumare și/sau sprijinul Comitetului de Miniștri."

Conform art. 46 (4) al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dacă Comitetul de Miniștri este de părere că un stat refuză să respecte o hotărâre definitivă, atunci Comitetul se poate adresa CEDO pentru a vedea dacă statul nu și-a îndeplinit obligațiile. Acest mecanism a fost introdus în 2010 (atunci când a intrat în vigoare Protocolul nr. 14 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale) ca noi metode de facilitare a implementării (în ciuda faptului că nu există „sanțiuni” aplicate de Curte). Acest mecanism necesită o majoritate de două treimi în Comitetul de Miniștri, drept urmare este invocat doar în cazuri excepționale.

În decembrie 2017, prin aplicarea mecanismului de infringement pentru prima oară, Comitetul de Miniștri a retransmis CEDO cazul *Igar Mammadov v Azerbaijan*. Așa cum dovedește experiența în cazul Mammadov, Comitetul de Miniștri va retransmite cazuri către CEDO doar în cazuri excepționale, atunci când valorile fundamentale cum ar fi dreptul la libertate sunt grav încălcate. Cu toate acestea o asemenea abordare necesită un efort îndelungat și continuu din partea ONG-urilor. ONG-urile care doresc să pornească pe această cale trebuie să aducă dovezi concludente care să arate eșecul statului de a se conforma cu o hotărâre (în contrast cu implementarea continuă sau a procesului întârziat).

2.1.2.2 *Structura comunicărilor*

Comunicările ONG-urilor vor fi de obicei un răspuns la planului de acțiune sau raportul depus de un stat. Aceste comunicări ar trebui să aibă o structură standardizată, după cum urmează:

- Descrierea cazurilor sau grupurilor de cazuri
- Măsurile individuale
- Măsurile cu caracter general
- Concluzii

În cele mai multe cazuri, comunicările ONG-urilor urmează această structură standard (și acolo unde este posibil viitoare sub-diviziuni adoptate de state în planul de acțiune/raportul), astfel încât CM poate corela argumentele aduse de ONG-uri cu cele aduse de state. Acestea ar trebui să fie cât mai concise posibil - recomandarea ar fi de cinci pagini. Informațiile mai detaliate pot fi incluse în anexe.

Descrierea cazurilor ar trebui să includă o scurtă indicare a subiectului cazului/cazurilor, un rezumat al faptelor relevante și o scurtă descriere a încălcărilor constatate de CEDO. Aceasta ar trebui să fie scurtă și ar trebui să se axeze pe elementele hotărârii relevante în determinarea măsurilor individuale și generale necesare implementării. Un punct bun de pornire este descrierea cazurilor publicate la HUDOC-EXEC.

ONG-urile trebuie de asemenea să pună la dispoziție:

- un paragraf introductiv care descrie pe scurt ONG-ul, domeniile principale de expertiză și relevanța experienței sale pentru obiectul cazului;
- o scurtă introducere de câteva fraze care să sintetizeze obiectivele cheie ale cererii depuse; și
- acolo unde este relevant, o listă clară de recomandări adresate Comitetului de Miniștri. Acestea ar trebui să fie cât mai realist posibil și să stabilească ce somații ar trebui să adreseze CM statului în cauză.

2.1.2.3 *Momentul implicării ONG-ului*

Pentru a se implica eficient în procesul de implementare a hotărârilor, este esențial ca ONG-urile să fie familiarizate cu graficul procesului și să urmărească regulat evoluția cazului (cazurilor) pe site-ul Departamentului pentru Executarea Hotărârilor CEDO.

Graficul executării hotărârilor poate fi rezumat după cum urmează:

- Odată cu pronunțarea unei decizii definitive, cazul este transferat de CEDO către Comitetul de Miniștri spre supraveghere.
- În termen de 2 - 3 luni de la pronunțarea hotărârii definitive, Departamentul pentru Executarea Hotărârilor CEDO decide dacă cazul este unul de referință sau repetitiv.
- Dacă este vorba de un caz de referință, la următoarea întrunire trimestrială a CM se va lua o decizie de punere a cazului sub supraveghere sporită sau standard. Dacă este vorba de un caz repetitiv, atunci acesta va intra imediat în procedura aferentă cazului de referință care îi este atașat.
- Cât mai curând posibil, dar nu mai târziu de șase luni de la pronunțarea hotărârii definitive, statul în cauză trebuie să depună un plan de acțiune sau (dacă consideră că nu este necesar) un raport de acțiune.

- După depunerea planului de acțiune, Departamentul pentru Executarea Hotărârilor CEDO face o evaluare preliminară a măsurilor vizate, a graficului de implementare propus și contactează autoritățile naționale, dacă sunt necesare informații sau clarificări suplimentare.
- După aceea, se depun alte planuri de acțiune în funcție de necesități, până când statul se consideră a fi în poziția de a depune raportul de acțiune, invitând Comitetul de Miniștri să încheie supravegherea.
- Departamentul pentru Executarea Hotărârilor CEDO face o evaluare finală a planului de acțiune în cel mult șase luni de la depunere. Dacă acesta concluzionează că măsurile implementate sunt adecvate și suficiente, atunci acesta va propune CM adoptarea unei rezoluții finale, încheind astfel examinarea cazului.

Astfel, cele de mai sus sugerează următorul parcurs pentru implicarea ONG-urilor:

Imediat după pronunțarea hotărârii

- Începerea creionării propunerilor de măsuri individuale și generale și strângerea dovezilor aferente încălcărilor similare repetate;
- Consultarea regulată a bazei de date HUDOC-EXEC database până când Departamentul pentru Executarea Hotărârilor CEDO publică informații referitoare la caracterul repetitiv sau de reprezentativ al cazului.

Dacă cazul este unul „de referință”,

- Se vor contacta oficialii guvernamentali în cauză în vederea pentru aducerea contribuțiilor la elaborarea unui plan de acțiune;
- După publicarea planului de acțiune, dacă este necesar, se va depune o comunicare conform Regulii 9.2 prin care se menționează eventualele îngrijorări, cât mai repede posibil.

Dacă cazul este unul „repetitiv”,

- se va depune o comunicare conform Regulii 9.2 către CM prin care se adresează ultimul plan de acțiune guvernamental pentru cazul de referință din grup și atragerea atenției asupra oricăror chestiuni care țin de măsurile individuale pentru cazurile repetitive.

De aici încolo se vor depune cereri la nevoie, care vor adresa:

- evoluțiile cazului care trebuie comunicate CM;
- actualizări ale planurilor de acțiune;
- raportul de acțiune.

Odată cu publicarea primului plan de acțiune, pașii de urmat variază în funcție de tipul de supraveghere la care este supus acesta.

Cazurile sub supraveghere sporită

Procesul prin care sunt pregătite întrunirile CM este după cum urmează:

- Lista provizorie a cazurilor care vor fi dezbătute la următoarea întâlnire CM sunt publicate imediat după întâlnire Comitetului de Miniștri.
- Cu aproximativ două luni înainte de întâlnire, Departamentul pentru Executarea Hotărârilor CEDO pregătește „notele asupra ordinii de zi” pentru cazurile care vor fi trecute pe agenda întâlnirii. Aceste note trebuie să conțină rezumate ale cazurilor și problemele pe care le relevă acestea, împreună cu propunere de decizie a CM pentru fiecare caz în parte. Ele vor circula împreună cu agenda întâlnirii, care este finalizată cu două săptămâni înainte și reprezintă o sursă importantă de informații pentru membrii CM.
- De obicei, statele depun un plan/raport de acțiune înaintea întâlnirii. Momentul depunerii acestora variază, dar de obicei este de opt până douăsprezece înainte de întâlnire.
- Agenda se definitivează cu două săptămâni înaintea întâlnirii iar „notele întâlnirii” sunt trimise membrilor Comitetului de Miniștri.

Trebuie notat că este destul de neobișnuit ca un caz să fie adresat de mai multe ori în 12 luni, iar pentru cazurile aflate sub supraveghere sporită, deciziile Comitetului de Miniștri indică în cadrul căror întâlniri ale Comitetului se va reexamina cazul.

Reiese din cele de mai sus, că pentru ca o comunicare a unui ONG să aibă un impact maxim în ceea ce privește un caz aflat sub supraveghere sporită, această comunicare trebuie depusă în timp util ca să fie menționată în „notele asupra ordinii de zi”. Acest lucru dă posibilitatea Departamentului pentru Executarea Hotărârilor CEDO să ia în considerare această comunicare în analiza situației cazului, și astfel asigură că informațiile ONG-ului, în măsura în care acestea sunt relevante, ajung în atenția membrilor Comitetului de Miniștri. De aceea, aceste comunicări trebuie trimise cu mult înainte de finalizarea agendei de lucru. Departamentul pentru Executarea Hotărârilor CEDO recomandă depunerea cu cel puțin șase

săptămâni în avans, dar nu mai târziu de patru săptămâni înainte.⁶ În anumite circumstanțe, ar fi chiar în ajutorul ONG-urilor ca aceste comunicări să fie trimise direct organismului guvernamental relevant.

Chestiunea momentului depunerii, reprezintă de multe ori o dilemă pentru ONG-uri, din moment ce acestea vor dori să răspundă la planul de acțiune/raportul unui stat, documente al căror moment de publicare este incert, iar acest fapt ar putea ridica dificultăți în depunerea unei comunicări în intervalul recomandat de Departamentul pentru Executarea Hotărârilor CEDO. O posibilă soluție este ca ONG-urile să facă două depuneri: o primă depunere care să conțină detalii legate de noi evoluții sau comentarii pe care acestea doresc să le transmită Comitetului de Miniștri cu cel puțin 6 săptămâni înainte de întâlnire, și o cerere de urmărire imediat după depunerea planului de acțiune al statului, în care să adreseze orice îngrijorări legate de acest plan.

Comunicările primite de la ONG-uri sunt aduse imediat în atenția statului respondent în cauză. Acesta are la dispoziție cinci zile lucrătoare pentru a formula un răspuns. Odată cu formularea răspunsului, atât comunicarea ONG-ului cât și răspunsul statului sunt aduse în atenția CM și făcute publice pe site-ul CM și HUDOC-EXEC.

Dacă statele membre nu depun un răspuns în acest termen de cinci zile lucrătoare, atunci comunicarea este transmisă CM dar nu este publicată. În schimb, aceasta va fi publicată în termen de 10 zile lucrătoare după notificare, împreună cu orice răspuns primit în acest interval. Răspunsurile statelor membre primite după aceste 10 zile lucrătoare este trimis și publicat separat după primire.

Această cronologie arată că orice comunicare a unui ONG aferentă unei anumite întruniri a Comitetului de Miniștri trebuie trimisă cu minim 10 zile lucrătoare înainte (cinci pentru răspunsul statelor membre și alte cinci pentru analiza Comitetului). Totodată ea va asigura că respectiva comunicare este făcută publică, înainte de începerea întâlnirii. Cu toate acestea, comunicările trimise în această fază târzie nu vor fi incluse în „notele agendei” întâlnirii.

Cazurile sub supraveghere standard

⁶Aceleași norme se aplică și în ceea ce privește reconcilierile amiabile.

Nu există un anume grafic pentru cazurile aflate sub supraveghere standard, aceasta efectuându-se în spatele ușilor închise între Departamentul pentru Executarea Hotărârilor CEDO și stat. Din când în când Departamentul pentru Executarea Hotărârilor CEDO publică datele actualizate ale evoluției „stagiului de implementare” pe pagina [HUDOC-EXEC](#). ONG-urile ar trebui să monitorizeze aceste cazuri cu regularitate, să le identifice și să răspundă planurilor/rapoartelor de acțiune.

Rapoartele de acțiune

Așa cum am arătat anterior, atunci când statele depun un raport de acțiune, acestea propun încheierea supravegherii. ONG-urile ar trebui să urmărească orice caz pe care îl consideră ca nefiind implementat în totalitate, ar trebui să monitorizeze regulat site-ul [HUDOC-EXEC](#) (de exemplu lunar) pentru a vedea planurile/rapoartele de acțiune, iar acolo unde planurile de acțiune au fost depuse de state, trebuie să depună urgent adrese prin care să demonstreze că închiderea cazului ar fi prematură.

Din moment ce cazurile supraveghere standard pot fi închise în cadrul întâlnirilor ordinare ale Comitetului de Miniștri, după depunerea unui raport de acțiune, este recomandat ca ONG-urile care doresc să depună o notificare conform Regulii 9 să contacteze secretariatul EIN (contact@einnetwork.org) și să-l informeze despre intenția de a se opune închiderii cazului.

Evaluarea impactului pe care-l au comunicările ONG-urilor privitoare la procesul de punere în aplicare a hotărârilor

După depunerea unei intervenții, ONG-urile pot vedea dacă observațiile sau îngrijorările lor se reflectă în „statutul de implementare al cazului” pe pagina [HUDOC-EXEC](#), iar pentru cazurile aflate sub supraveghere sporită, dacă acestea se reflectă în decizia CM luată în timpul întâlnirii. Intensitatea răspunsului sau răspunsul în sine al statelor la adresa ONG-urilor oferă de asemenea un feedback util, mai ales în cazurile în care statele pot contesta validitatea recomandărilor sau acuratețea datelor prezentate.

2.1.2.4. Destinatari adiționali ai cererilor depuse conform Regulii 9.2

Adresele ONG-urilor pot fi copiate și trimise și altor instituții implicate cum ar fi Comisiei pentru probleme juridice și drepturile omului PACE și Comisarului pentru Drepturile Omului. Acestea pot fi trimise de exemplu și Înalțului Comisar pentru Minoritățile Naționale din cadrul Oficiului Înalțului Comisar al Națiunilor Unite pentru Drepturile Omului, procedurilor

speciale ale ONU (de exemplu raportorilor pentru tortură, rasism etc.) și altor organizații cum ar fi Înaltului Comisar pentru Minoritățile Naționale din cadrul OSCE.

În mod special, ONG-urile ar trebui să implice toate departamentele relevante ale Comisiei Europene. Uniunea Europeană este un actor puternic, care poate pune presiune pe diferitele state pentru o multitudine de motive. Aceste motive depind de țara implicată:

- **Pentru țările cu EU – DG JUST:** Departamentul de justiție al Uniunii Europene revizuieste respectarea statului de drept în cadrul statelor membre. Cel mai mare nivel de revizuire, care poate duce chiar și la aplicarea sancțiunilor este procedura aferentă Articolului 7 din Tratatul privind Uniunea Europeană, care la data întocmirii acestui document se aplică Poloniei și Ungariei. Totodată, acest departament supune țările și unui nivel de monitorizare mai scăzut, în care sunt incluse aproximativ 14 state membre ale UE în monitorizarea statului de drept. Respectarea hotărârilor CEDO este relevantă în procesul de revizuire. Revizuirea respectării statului de drept evoluează și este întărit continuu în acest moment.

Cererile trebuie trimise către adresele de mai jos, în funcție de caz:

- **Statul de drept:** Niovi RINGOU, Șeful de Unitate al DG JUST C.1 (Politici legislative și stat de drept), e-mail: niovi.ringou@ec.europa.eu
- **Procese echitabile în dreptul penal:** Isabelle PERIGNON, Șeful de Unitate al DG JUST B.2 (Drept procesual penal), e-mail: isabelle.perignon@ec.europa.eu
- **Nediscriminare și minorități, inclusiv persoane LGBTI și minorități etnice (în special romi):** Isabelle SCHMIDT, Șeful de Unitate al DG JUST D.1 (Nediscriminare și coordonarea aspectelor legate de romi), e-mail: szabolcs.schmidt@ec.europa.eu
- **Alte cazuri ce vizează drepturile fundamentale:** Isabelle NOLAN, Șeful de Unitate al DG JUST C.2 (Agenția pentru Drepturi Fundamentale), e-mail: barbara.nolan@ec.europa.eu

Depunerile pentru toate tipurile de cazuri trebuie trimise către Anna Perego, care va monitoriza distribuția lor în cadrul DG (anna.perego@ec.europa.eu).

- **Pentru țările aflate în proces de aderare - DG Vecinătate și Negocieri privind Extinderea:** Ca parte a procesului de aderare, părțile trebuie să respecte valorile și standardele Convenției europene a drepturilor omului. Conformarea cu această obligație (și toate celelalte aspecte legate de progres) fac obiectul unei monitorizări

bazate pe rapoarte anuale. De aceea este adecvat să se trimită actualizări legate de implementarea hotărârilor CEDO privitoare la statele respective. Adresele vor fi trimise Responsabilului cu strategia politică pentru drepturi fundamentale Victoria Correa (victoria.correa@ec.europa.eu).

- **Pentru țările din afara Uniunii Europene care nu sunt candidate la aderare - Serviciul European de Acțiune Externă (SEAE):** SEAE este responsabil pentru Parteneriatul estic, care include țări precum Armenia, Azerbaidjan, Georgia, Republica Moldova și Ucraina (precum și Belarus). Sub acest parteneriat, țările trebuie să respecte valorile fundamentale ale Uniunii Europene, care includ drepturile omului și respectarea statului de drept. Aceste aspecte sunt extrem de importante pentru acele țări care doresc aderarea la Uniunea Europeană. Transmitterile privitoare la țările care intră în această categorie trebuie trimise și delegației UE la Consiliul Europei (delegation-strasbourg-1@eeas.europa.eu), precum și delegațiilor fiecărei țări în parte.

Atunci când se depune o transmitere către o entitate adițională, recomandăm să includeți una, două fraze despre relevanța documentului pentru desfășurarea activității lor. De exemplu, atunci când vă adresați DG Vecinătate și Negocieri privind Extinderea, puteți sublinia că eșecul unei țări de a implementa un caz, este relevantă în contextul evaluării Direcției în ceea ce privește respectarea drepturilor fundamentale din respectiva țară, ca parte a procesului de aderare. Atunci când vă adresați comisarului Consiliului Europei pentru Drepturile Omului, mesajul ar putea face referire la faptul că neimplementarea unui caz ar trebui luată în considerare în cadrul evaluării respectării drepturilor omului din țara respectivă.

2.2. Alte căi de abordare la Strasbourg

Pe lângă întocmirea unor comunicări scrise conform Regulii 9 din Regulamentul CM, ONG-urile se pot adresa direct reprezentanțelor permanente la Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei. O asemenea adresare, permite ONG-urilor să-și prezinte poziția statelor de sprijin, permițându-le să înțeleagă mai bine îngrijorările și crescând șansele de sprijin activ al propunerilor ONG-urilor. EIN este în poziția de a oferi sprijin oferind o platformă pentru

aceste interacțiuni, fie prin organizarea unei întâlniri sau a unui briefing informal în Strasbourg sau prin punerea la dispoziție a contactelor oficialilor relevanți din Strasbourg.

Briefingurile ONG-urilor către Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei

EIN organizează briefinguri informale cu membrii Comitetului de Miniștri cu aproximativ două săptămâni înainte de întâlnirile anuale ale acestora, pentru a pune Comitetul în legătură cu feedbackul societății civile legat de cazurile care se vor examina.

La briefinguri participă de regula reprezentanții a 25 de reprezentanțe permanente și permit expunerea a 3 - 5 cazuri. Acesta oferă oportunitatea unică pentru personalul reprezentanțelor permanente de a asculta direct poziția ONG-urilor privitoare la statutul de implementare al cazurilor, focalizând atenția CM pe aceste cazuri și reprezintă ocazia ONG-urilor de a se implica direct în procesele de la Strasbourg.

Reprezentanții ONG-urilor care participă la aceste briefinguri ar trebui să prezinte o analiză clară a statutului de implementare însoțite de 3 - 5 recomandări practice pentru îmbunătățirea măsurilor generale sau problemelor care trebuie abordate în verificarea progresului implementării. Astfel, există o posibilitate mai mare ca informațiile puse la dispoziție de ONG-uri vor fi incluse în evaluările făcute de reprezentanțele permanente și vor fi trimise mai departe structurilor centrale pentru a veni în sprijinul procesului de luare a deciziilor.

Informații detaliate despre cazurile discutate la aceste briefinguri se regăsesc pe site-ul EIN la secțiunea '[NGO Briefings](#)'.

Întâlniri bilaterale cu CM, Departamentul pentru Executarea Hotărârilor CEDO și alte organe ale Consiliului Europei

Atunci când se află în Strasbourg, ONG-urile sunt sfătuite să organizeze întâlniri cu angajații Departamentului pentru Executarea Hotărârilor CEDO responsabil pentru cazurile pe care acestea le sprijină. Personalul Departamentului pentru Executarea Hotărârilor CEDO este responsabil pentru cazurile venite de la un stat în parte, și se presupune că sunt la curent cu statusul de implementare al respectivelor cazuri. Acesta sunt în legătură permanentă cu oficialii guvernamentali și se bucură să primească noi informații din partea ONG-urilor.

De asemenea, ONG-urile pot dori să se întâlnească cu reprezentanți ai delegațiilor CM care doresc să pledeze pentru implementarea completă și eficientă a hotărârilor CEDO.

Biroul Comisarului CE pentru Drepturile Omului a devenit din ce în ce mai activ în chestiunea implementării și poate adresa chestiuni privitoare la diferite platforme cum ar fi vizitele în țările respective, rapoartele și alte publicații.

Comisia pentru probleme juridice și drepturile omului PACE și raportorul PACE pentru implementarea hotărârilor CEDO publică rapoarte la fiecare câțiva ani despre implementarea hotărârilor CEDO și se bazează de multe ori pe informațiile venite din partea societății civile. Aceste rapoarte se axează mai mult pe chestiunile importante de punere în aplicare și asupra hotărârilor ce vizează încălcări de o natură gravă. Comitetul desfășoară și audieri și efectuează vizite în țările respective pentru a discuta probleme ce țin de implementare. EIN poate oferi asistență privitoare la detaliile de contact relevante și poate lega contracte cu Secretariatul PACE. Toate rapoartele PACE referitoare la implementare se regăsesc în "Lista de documente" de mai jos.

Delegații PACE pot adresa întrebări în scris CM sau președintelui Comitetului în chestiuni ce țin de competența sa.⁷ Acestea reprezintă alte oportunități de susținere a cauzei. Acolo unde este posibil răspunsurile CM vin în trei zile. Textele acestor răspunsuri sunt supuse votului unanim în cadrul Comitetului.⁸ Asta înseamnă că o țară criticată poate bloca un răspuns. Drept urmare, răspunsurile nu au un puternic caracter informativ. Cu toate acestea, întrebările adresate în scris au valoarea de a atrage atenția membrilor CM la implementarea problemelor ce țin de un anumit caz.⁹ Întrebările pot fi adresate și direct Președintelui Comitetului de Miniștri, caz în care nu este nevoie de unanimitate.

⁷ Adunarea Parlamentului, *Regulamentul de procedură*, art. 6.1.1 - Întrebări adresate Comitetului de Miniștri și Președintelui CM.

⁸ Comitetul de Miniștri, *Proceduri și metode de lucru* ix. Relațiile cu alte organisme ale Consiliului European, state, organizații internaționale și organizații non-guvernamentale, 1.5.1 Întrebări scrise adresate CM și Președintelui.

⁹Lista delegațiilor PACE, se regăsește la: <http://www.assembly.coe.int/nw/xml/AssemblyList/MP-Alpha-EN.asp>.

CUM POATE AJUTA EIN

EIN lucrează împreună cu membrii și partenerii săi - avocați, organizații ale societății civile și comunități - din întreaga zonă europeană pentru a sprijini implementarea corespunzătoare și la timp a hotărârilor CEDO. Cu sediul la Strasbourg, EIN este un hub al organizațiilor societății civile și facilitează relația cu structurile Consiliului Europei.

Printre alte activități, EIN organizează briefinguri regulate cu CM (vezi: briefinguri către CM, pag. 20), care supraveghează implementarea hotărârilor ce vizează drepturile omului. De obicei, acestea se desfășoară cu puțin timp înainte de reuniunile trimestriale pentru drepturile omului (DH), scopul briefingurilor este de a oferi Comitetului informații actualizate cu privire la evoluția cazurilor specifice de la organizațiile societății civile care se află în teren. Informațiile și documentele de la briefinguri se publică aici.

EIN este în poziția de a facilita demersurile ONG-urilor de a organiza întâlniri bilaterale cu CM, DEJ și alte organisme ale CE (vezi: Întâlniri bilaterale cu CM, Departamentul pentru Executarea Hotărârilor CEDO și alte organe ale Consiliului Europei, pag 22).

GHID DE IMPLEMENTARE PENTRU ONG-URI

Se regăsește și la secțiunea "Resurse" pe site-ul EIN

Documentele Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei:

1. [Baza de date a HUDOC EXEC](#) de implementare a tuturor hotărârilor CEDO
2. [Rapoartele anuale ale CM](#) despre supravegherea implementării hotărârilor și deciziilor CEDO
3. [Regulamentul Comitetului de Miniștri](#) privitor la supravegherea implementării hotărârilor și a termenelor reconcilierilor amiabile, adoptate la data de 10 mai 2006 și modificate la 18 ianuarie 2017.
4. [Ghidul Comitetului de Miniștri](#) referitor la proceduri și metode de lucru
5. [Fișe informative pentru fiecare țară](#) referitoare la implementarea hotărârilor CEDO
6. Recomandările CM:
 - [Despre capacitatea internă eficientă de implementare rapidă a hotărârilor](#)(Rec(2008)2, 6 februarie 2008)
 - [Îmbunătățirea resursurilor interne](#) (Rec(2004)6, 12 mai 2004)
 - [Reexaminarea redeschiderii anumitor cazuri la nivel intern, ca urmare a hotărârilor CEDO](#) (R (2000) 2, 19 ianuarie 2000)
7. [Declarația de la Bruxelles](#) privind "Implementarea Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, responsabilitatea noastră comună" din 27 martie 2015
8. Documentul de informare al Comitetului de Miniștri, [Supravegherea punerii în aplicare a hotărârilor și deciziilor CEDO: implementarea Planului de Acțiune Interlaken - Modalități pentru un sistem de supraveghere prin dublă abordare](#), CM/Inf/DH(2010)
9. Documentul de informare FCM [Monitorizarea sumelor plătite prin reparație echitabilă: o sinteză a practicilor Comitetului de Miniștri](#), CM/Inf/DH(2008)7, 15 ianuarie 2009

Rapoartele raportorilor PACE privitoare la implementarea hotărârilor:

10. [Raportul numărul 9](#) privitor la implementarea hotărârilor CEDO, Pierre-Yves Le Borgn, 2017
11. [Raportul numărul 8](#) privitor la implementarea hotărârilor CEDO, Klaas de Vries, 2017

12. Raport privitor la Implementarea hotărârilor CEDO, Christos Pourgourides, 2010

Sinteza PACE privitoare la implementare, întocmită de Comisia pentru probleme juridice și drepturile omului

13. [Impactul Convenției europene a drepturilor omului în Statele Părți: exemple selectate](#), 8 ianuarie 2016

Rezoluțiile și recomandările PACE privitoare la implementarea hotărârilor:

14. Rezoluția 2178 (2017)

15. Recomandarea 2110 (2017)

16. Recomandarea 2079 (2015)

17. Rezoluția 2075 (2015)

18. Recomandări 1955 (2011)

19. Rezoluția 1823 (2011)

20. Rezoluția 1787 (2011)

21. Rezoluția 1516 (2006)

22. Rezoluția 1226 (2000)

Comisarul Consiliului Europei pentru Drepturile Omului:

23. "Neimplementarea hotărârilor CEDO: responsabilitatea noastră comună", Nils Muižnieks (August 2016)

Comisia de la Veneția:

24. Comentarii asupra recomandărilor PACE 2110 (2017) privitoare la implementarea hotărârilor CEDO

Anexe

Anexa 1 - Glosar¹⁰

Plan de acțiune - document care stabilește măsurile luate și / sau prevăzute de statul în cauză pentru a pune în aplicare o hotărâre a Curții Europene a Drepturilor Omului, împreună cu un calendar indicativ.

Raport de acțiune - raport transmis Comitetului Miniștrilor de către statul pârât care stabilește toate măsurile luate pentru punerea în aplicare a unei hotărâri a Curții Europene și / sau motivele pentru care nu este necesară nicio măsură suplimentară.

”Hotărâre în conformitate cu art. 46” (Hotărâre cu indicații privitoare la relevanța implementării) - hotărâre prin care Curtea încearcă să ofere asistență statului respondent în identificarea surselor încălcărilor constatate și a tipului de măsuri individuale și / sau generale care ar putea fi adoptate ca răspuns.

Caz - termen generic referitor la o hotărâre (sau o decizie) a Curții Europene a Drepturilor Omului.

Cazul în așteptarea clasificării - caz pentru care clasificarea - sub supraveghere standard sau sporită - va fi încă decisă de Comitetul Miniștrilor.

CEPEJ - Comisia Europeană pentru Eficiența Justiției

Clasificarea unui caz - decizia CM ce determină procedura de supraveghere - standard sau sporită.

Caz închis - caz în care CM a adoptat o rezoluție finală în care a afirmat că și-a exercitat funcțiile în temeiul articolelor 46 § 2 și 39 § 4 din Convenție, închizând astfel examinarea cauzei.

¹⁰Acest glosar se bazează pe glosarul din documentul *Supravegherea executării hotărârilor și deciziilor Curții Europene a Drepturilor Omului 2017, al 11-lea Raport al Comitetului Miniștrilor, Consiliul European, martie 2018, pagina 53-56.*

CM - Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei

Regulamentul CM - Regulamentul Comitetului de Miniștri privitor la supravegherea implementării hotărârilor și a termenelor reconcilierilor amiabile, adoptate la data de 10 mai 2006 și modificate la 18 ianuarie 2017.

CE - Consiliul Europei

Termenul de plată al reparațiilor echitabile - atunci când Curtea acordă reparații echitabile reclamantului, aceasta indică, în general, un termen în care statul respondent trebuie să plătească sumele acordate; în mod normal, termenul este de trei luni de la data la care hotărârea devine definitivă.

DEJ - Departamentul pentru Executarea Hotărârilor CEDO

Întâlnire DH - Întâlniri ale Comitetului de Miniștrii dedicate supravegherii implementării deciziilor și hotărârilor Curții Europene de Justiție. Dacă este necesar, Comitetul poate proceda, de asemenea, la o examinare detaliată a stării de implementare a unui caz în timpul unei ședințe periodice.

ECHR – Convenția europeană a drepturilor omului.

ECRI - Comisia Europeană împotriva Rasismului și Intoleranței.

CEDO - Curtea Europeană a Drepturilor Omului

Procedura de supraveghere sporită - procedura de supraveghere a cazurilor care necesită măsuri individuale urgente, hotărâri-pilot, hotărâri care dezvăluie probleme structurale și / sau complexe importante, astfel cum sunt identificate de Curte și / sau de Comitetul Miniștrilor, precum și cazuri interstatale. Această procedură este destinată să permită Comitetului Miniștrilor să urmărească îndeaproape progresul executării unui caz și să faciliteze schimburile cu autoritățile naționale care susțin executarea.

Hotărâre finală - hotărâre care nu poate face obiectul unei cereri de trimitere la Marea Cameră a Curții Europene. Hotărârile finale trebuie executate de către statul respondent sub supravegherea Comitetului Miniștrilor. O hotărâre a camerei (complet de 7 judecători) devine definitivă: imediat dacă părțile declară că nu vor solicita sesizarea Marii Camere a Curții sau la trei luni de la pronunțarea sa pentru a se asigura că solicitantul sau statul respondent să aibă posibilitatea de a solicita sesizarea sau când Marea Cameră respinge cererea de sesizare. Atunci când o hotărâre este pronunțată de un comitet format din trei judecători sau de Marea Cameră, aceasta este imediată definitivă.

Rezoluție finală - Decizia CM prin care decide să închidă supravegherea executării unei hotărâri, considerând că statul respondent a adoptat toate măsurile necesare ca răspuns la încălcările constatate de Curte.

Soluționarea amiabilă - acord între solicitant și statul pârât care vizează să pună capăt cererii în fața Curții. Curtea aprobă soluționarea dacă constată că respectarea drepturilor omului nu justifică menținerea cererii. Decizia care urmează este transmisă CM, care va supraveghea executarea condițiilor de soluționare amiabilă, astfel cum sunt stabilite în decizie.

Măsuri generale - măsuri necesare pentru a rezolva probleme structurale mai mult sau mai puțin importante, dezvăluite de hotărârile Curții pentru a preveni încălcări similare cu cele constatate sau pentru a pune capăt încălcărilor repetate. Adoptarea de măsuri generale poate implica în special o schimbare a legislației, a practicii judiciare sau a unor măsuri practice, cum ar fi recondiționarea unei închisori sau întărirea personalului etc. Obligația de a asigura remedii interne eficiente este o parte integrantă a măsurilor generale (a se vedea în special Recomandarea Comitetului Miniștrilor (2004) 6). Cazurile care dezvăluie probleme structurale de importanță majoră vor fi clasificate în cadrul procedurii de supraveghere sporită.

Grup de cazuri - când mai multe cazuri sub supravegherea CM privesc aceeași încălcare sau sunt legate de aceeași problemă structurală sau sistemică în statul respondent, Comitetul poate decide să grupeze cazurile și să le rezolve în comun. Grupul poartă de obicei numele primului caz principal transmis Comitetului pentru supravegherea executării sale. Dacă se consideră oportun, grupul de cazuri poate fi modificat de către Comitet, în special pentru a

permite închiderea anumitor cazuri ale grupului care se confruntă cu o problemă structurală specifică, care a fost rezolvată (încheierea parțială).

Măsuri individuale - măsuri pe care autoritățile statelor respondente trebuie să le ia pentru a șterge, pe cât posibil, consecințele încălcărilor pentru solicitanți - restitutio in integrum. Măsurile individuale includ, de exemplu, redeschiderea procedurilor penale injuste sau distrugerea informațiilor colectate cu încălcarea dreptului la viață privată etc.

Rezoluție intermediară - forma de decizie adoptată de CM care vizează depășirea situațiilor mai complexe care necesită o atenție specială.

Caz izolat - caz în care încălcările constatate apar strâns legate de circumstanțe specifice și nu necesită măsuri generale.

Reparații echitabile - atunci când Curtea consideră, în conformitate cu articolul 41 din Convenție, că dreptul intern al statului pârât nu permite repararea completă a consecințelor acestei încălcări a Convenției pentru solicitant, poate acorda o reparație echitabilă. Reparațiile echitabile au frecvent forma unei sume de bani care acoperă daune materiale și / sau morale, precum și costuri și cheltuieli suportate.

Cazuri de referință - caz care a fost identificat ca revelând probleme noi și adesea structurale și / sau sistemice, fie de către Curte direct în hotărârea sa, fie de către CM în cursul supravegherii sale de executare. Un astfel de caz necesită adoptarea de noi măsuri generale pentru prevenirea încălcărilor similare în viitor. Cazurile de referință includ, de asemenea, anumite cazuri posibil izolate: natura izolată a unui caz nou nu este adesea evidentă de la bun început și, până la confirmarea acestei naturi, cazul este tratat ca un caz de referință.

Încheiere parțială - închiderea anumitor cazuri dintr-un grup care dezvăluie probleme structurale pentru a îmbunătăți vizibilitatea progreselor realizate, fie ca urmare a adoptării unor măsuri individuale adecvate, fie a soluției uneia dintre problemele structurale incluse în grup.

Caz în dezbatere - caz aflat în prezent sub supravegherea Comitetului Miniștrilor cu privire la executarea acestuia.

Hotărâre pilot - atunci când Curtea identifică o încălcare care provine dintr-o problemă structurală și / sau sistemică care a dat naștere sau poate da naștere unor cereri similare împotriva statului pârât, Curtea poate decide să utilizeze procedura de hotărâri pilot. Într-o hotărâre-pilot, Curtea va identifica natura problemei structurale sau sistemice stabilite și va oferi îndrumări cu privire la măsurile de remediere pe care ar trebui să le ia statul pârât. Spre deosebire de o hotărâre cu simple indicații de relevanță pentru executarea în temeiul articolului 46, dispozițiile operative ale unei hotărâri-pilot pot stabili un termen pentru adoptarea măsurilor de remediere necesare și pot indica măsuri specifice care trebuie luate (frecvent instituirea unor măsuri efective remedii domestice). În conformitate cu principiul subsidiarității, statul respondent rămâne liber să stabilească mijloacele și măsurile adecvate pentru a pune capăt încălcării constatate și pentru a preveni încălcări similare.

Caz repetat - caz în legătură cu o problemă structurală și / sau generală deja ridicată în fața CM, în contextul unuia sau mai multor cazuri principale; cazurile repetitive sunt de obicei grupate împreună cu cazul principal.

Procedură de supraveghere standard - procedura de supraveghere aplicată tuturor cazurilor, cu excepția cazului în care, datorită naturii sale specifice, un caz garantează examinarea în cadrul procedurii sporite. Procedura standard se bazează pe principiul fundamental potrivit căruia statele responsabile asigură executarea efectivă a hotărârilor și deciziilor Curții. Astfel, în contextul acestei proceduri, CM își limitează intervenția la asigurarea faptului că au fost prezentate planuri / rapoarte adecvate de acțiune și verifică adecvarea măsurilor anunțate și / sau luate la momentul potrivit. Evoluția executării cazurilor în cadrul procedurii standard este urmată îndeaproape de Departamentul pentru executarea hotărârilor judecătorești, care prezintă informațiile primite Comitetului Miniștrilor și prezintă propuneri de acțiune dacă evoluțiile procesului de execuție necesită o intervenție specifică a Comitetului Miniștrilor.

Transferul de la o procedură de supraveghere la alta - un caz poate fi transferat de către CM de la procedura de supraveghere standard la procedura de supraveghere sporită și invers.

Declarație unilaterală - declarația prezentată de către statul pârât la Curte care recunoaște încălcarea Convenției și se angajează să ofere o reparație adecvată, inclusiv solicitantului. CM nu supraveghează respectarea angajamentelor formulate într-o declarație unilaterală. În cazul apariției unei probleme, solicitantul poate solicita restabilirea cererii sale pe lista Curții.

Anexa 2 - Note despre HUDOC-EXEC

Baza de date HUDOC-EXEC conține toate informațiile la zi (în engleză și franceză) despre stadiul punerii în aplicare al hotărârilor CEDO.

Cazurile pot fi căutate după diferite criterii, inclusiv numele și numărul cererii. Există detalii succinte despre fiecare caz, urmată de o secțiune privind starea executării (inclusiv atât măsuri generale, cât și măsuri individuale). Cazurile care ridică probleme identice sau similare sunt grupate sub un „caz principal”.

De asemenea, sunt furnizate legături către toate comunicările relevante ale Guvernului și ONG-urilor, precum și toate deciziile CM referitoare la caz.